

NEŽ SE PĚŠEC STANE KRÁLEM II Šach mat

Vojtěch Žák

ilustrace:

Jessie Loarn

www.jevoma.wix.com/marketamarikova

FB: Katastrofé

grafická úprava:

Jakub Špiřík

www.jakubspirik.cz

korektury:

Jana Katarina

editace:

Kateřina Foltánková

www.literarnialchymie.cz

VĚNOVÁNÍ

Všem múzám, které přišly poté: Kolouškovi, Italce a Hrdince.
A té poslední z vás, kterou jsem ještě nepoznal.

PODĚKOVÁNÍ

Všem lidem, kteří mi pomáhali tuto knihu dokončit. Doufám, že si ji zamilujete tak jako já.

MOTTO

*“Yet each man kills the thing he loves
By each let this be heard
Some do it with a bitter look
Some with a flattering word
The coward does it with a kiss
The brave man with a sword”*

– Oscar Wilde,
The Ballad Of Reading Gaol

JAKOU FIGUROU JE KASPIÁN?

Vinegia – největší město světa.

Navenek centrum kultury a vzdělanosti, srdce moderního světa, ve skrytu obrovská politická šachovnice, v níž se bohatí přetahují o moc.

Kaspián je chudý student Arasykovy univerzity, který zoufale potřebuje peníze. Proto se nechá najmout jako knihovník lorda Marco Ornetu.

Jednoho večera ho lord vyzve, aby s ním jel na Večer květin, událost roku, na niž má přístup jenom smetánka. Tady se Kaspián seznámí se slečnou Veronovou, která špehuje pro lorda Ornetu, a vévodou Strobem, Ornetovým úhlavním nepřítelem. Taký okouzlí Zitu Moorovou Ivrejskou, která si má brzy brát rytíře Kroma. A konečně potká i Cesara, markýze, který miluje Ornetovu ženu Lilith.

Jenom o několik hodin později Marco Ornet Cesara zavraždí. Hned poté Kaspiánovi nabídne, aby se stal jeho špehem. Kaspián souhlasí. Přece jen, jeho matka je nemocná a díky Ornetovým penězům ji může poslat na léčbu do lázní. To ještě netuší, že lordu Ornetovi slouží psychopatický vrah Salazar, který ke Kaspiánovi projevuje nečekaně velkou náklonnost.

Kaspián svede manželku ministra financí – využívá ji k tomu, aby získával tajné informace o stavu vinegijských fondů. Zároveň se stane kadetem u profesora religionistiky Ufiela Hakona. Jak se ukáže, Ufiel je mág. A je ochotný Kaspiána učit. Tím si ale mladík znepřátelí svého starého známého Romera, který se toužil stát Ufielovým žákem.

Na sklonku podzimu pořádá vévoda Strob oslavu u sebe doma. Ornet po Kaspiánovi chce, aby využil příležitosti, vloupal se do Strobova trezoru a získal jeho účetní knihy. S tím mu pomůže nečekaná dvojice – dvojčata Smolař a Štístko z Městského divadla. Smolař je zamilovaný do Anny, mladé dívky s modrou krví, a protože Kaspián umožní, aby se setkali, Štístko mu pomůže

vloupat se do domu. I přesto je málem dopaden. Zachrání ho tajemná žena – žena, z níž se vyklube Ornetova manželka Lilit. Kéž by to Kaspián věděl dřív, než se s ní vyspal. Teď ho rozmarná žena začne vydírat.

A věci se komplikují ještě víc. Zita Moorová Ivrejská – nyní již Kromová – přijde za Kaspiánem se žádostí o pomoc. Její muž ji bije. Kaspián poprosí svého přítele Giovanniho, aby se o Zitu postaral. Jenomže Zita je zavražděna, Giovanni označen za vraha, zlynčován a rozčtvrcen. Kaspián je rozhodnutý zjistit pravdu. S pomocí svých přátel zajme muže, kteří zabili Giovanniho, a získá jejich doznání: vraždu své manželky nařídil samotný rytíř Krom.

Kromova odvěta na sebe nenechá dlouho čekat. Na Kaspiána si počíhá ministr financí a pokusí se ho zavraždit. Mladík uteče, jen aby byl zajat starým šamanem, náčelníkem zločinecké organizace, Krkavcem. Ten Kaspiána varuje před „Medvědem“, který se Kaspiána pokouší zabít.

Kaspián se vrací domů, jenže ubytovna, v níž s přáteli bydlel, je vypálená, jeho bankovní účet zablokovaný a na něho samotného vydán zatykač. Proto se schová k Ornetovi. Jenže lord zrovna odjíždí na setkání velkorodů, kde je křivě obviněn ze zrady, zatčen a uvržen do žaláře.

Kaspiánovi nezbyde než utéct k Ufielovi. A tehdy ho zradí i Ufiel – pokusí se ho obětovat v rituálu a ukrást mu mládí. To on je „Medvěd“, před kterým ho Krkavec varoval.

Kaspián využije svých magických schopností a uteče do jiných dimenzí, kde se mu zjeví jeho anděl strážný, ale i ďábel pokušitel. Ďábel ho odvede k Vidoucímu – vševědoucí bytosti. Za daň krve předá Kaspiánovi znalosti a obrovskou moc. Prozradí mu, že Strob převzal vládu ve Vinegii a obsadil ji žoldáckými vojsky.

V ten okamžik Kaspiána dostihne Ufiel. Mladík se dá na útěk napříč dimenzemi, a i když se v nich dokonale ztratí, jeden člověk mu ukáže cestu nazpět do Vinegie: šaman Krkavec.

Kaspián vstoupil na politickou šachovnici moci jako pěšec. Ale jakou figurou je teď? Střelec? Kůň? Dáma? Anebo dokonce král, který si verbuje vlastní pěšáky?

1. KAPITOLA

„Byl jsi pryč dlouho,“ řekl mi Krkavec, když vstoupil do mého pokoje. Tedy, pokoje... byla to spíš podzemní chatrč, kterou asi používal některý z inženýrů řídících výkopy v době, kdy se ve skále ještě dolovalo. Byl tu stůl, postel, skříň a v jednom rohu dokonce přenosná kamínka, z nichž se do pokoje rozlévalo teplo.

Povzdechl jsem si. Asi bylo hloupé očekávat otázku: *Jak se cítíš?* A stejně jsem na ni čekal, hrozně mi na ní záleželo, protože mi bylo strašně. Nikdo z těch, koho jsem zahlédl – žena, která mi přinesla ovoce a kus teplého skopového, dva muži, kteří jenom nakoukli dovnitř a zase odešli, a znovu ta žena, která se několikrát vrátila, aby přiložila do kamen –, neřekl ani slovo. Já sám je oslovit nedokázal, jenom jsem je pozoroval jako vyděšené dítě.

Složil jsem hlavu do dlaní, ale před oči mi znovu vyskočila jedna z těch stvůr, které jsem vídal ve snech – tentokrát to byl prodavač duší, ono kostlivé prase. Cukl jsem sebou a znovu pohlédl na Krkavce. Pak jsem jenom přikývnul.

Krkavec mlčel.

„Děkuji,“ řekl jsem.

„Odpusť si díky,“ odfrkl si. „Neudělal jsem to kvůli tobě, ale kvůli Medvědovi.“

„Stejně ti děkuji,“ zopakoval jsem. „Zachránil jsi mi život.“

„A teď přemýšlím, jestli ti ho zase nevzít.“

„Chceš mě zabít?“ zeptal jsem se, když jsem sebral sílu k dalším slovům.

„Nevím. Pro Medvěda jsi důležitý. Nevím, co udělá dalšího.“

„Kde je teď?“

Ukázal prstem dolů. „Uvězněný v podzemí. Démoni ho uzamčeli.“

„Jak to víš?“

Zatukal si na víčko. „Sleduji ho.“

„O co mu jde? Proč se mě pokusil zabít?“

„Chtěl tvůj život. Teď – po něčem pátrá.“

„Po čem?“

„Nevím.“

Na chvíli jsme se odmlčeli. „Jak dlouho jsem spal?“ zeptal jsem se potom.

„Celý týden. Jenom zlomek doby, kterou jsi strávil v říši mrtvých.“ Jeho hlava se změnila v lebku, odpadnou jí oči a důlky prolezou dva červi. Trhnu sebou a vykřiknu – ale vize byla pryč, zase jsem viděl Krkavce. Zamračil se.

„To nic...“ řekl jsem. „To jsou jen... obrazy v mé hlavě. Zjevují se mi teď... pořád.“ Vize rozpadajících se lidí, mluvících kostlivců, ďáblů všude kolem. Jsou to víc než jenom představy, jsou to záblesky budoucnosti. Vidím, co se s lidmi stane, až nastane jejich čas.

„Co po mě chcete?“ zeptal jsem se.

„Po tobě? Nic. Nemáš nic, co bys mi mohl dát, kromě vlastního života. Po tom zatím netoužím; ne, když jsem se ti ho tak dlouho snažil zachránit.“

„Jak dlouho?“

„Měsíc se narodil, zemřel, narodil, zemřel, znovu se narodil a ještě stačil dojít půlky svého věku. Po takovou dobu jsem bloudil ve stínech a vysílal své posly do všech stran. Do Vinegie přišlo jaro – a mnoho, mnoho změn.“

„Takže...“ snažil jsem si všechno srovnat v hlavě... „vy mě tedy... jen...“

Přikývnul: „Staráme se o tebe. Ano, to je všechno.“

„Proč?“

Pokrčil rameny. „Máme tě pohodit do stoky jako obnošený kabát? Ale užstat nemůžeš, leda by ses chtěl dát k nám.“

„Dát k vám... Co to znamená?“

Krkavec zachrchlal a odplivl si. „Ve městě zuří válka. Do zámku přišel nový pán a ten se rozhodl podříznout nám krk. My mu to nechceme dovolit.“

Přikývnul jsem – napůl Krkavci a napůl démonovi, který prošel za Krkavcovými zády. Nebyl v mém světě – to já na okamžik pohlédl do jeho. Dělo se mi to pořád... část mé duše se

toulala v jiných světech. Nechápal jsem, jak je to možné.

„Jak dlouho tu ještě můžu zůstat?“ zeptal jsem se.

„Jestli je ti líp, pak běž,“ mávl rukou.

Chvilí jsem zíral do prázdna. „Ještě jeden den,“ zaprosil jsem. „Jediný den.“

Krkavec zachrčel, kývl a otočil se k odchodu. Ve dveřích se znovu zastavil a řekl: „Máš v sobě velkou moc – větší, mnohem větší, než když jsme se střetli poprvé. Dej nám ji. Byl bys užitečný. Nezapomínej, že máme společného nepřítele.“

S tím mě opustil a já zůstal sám. Znovu jsem ulehnu, zavřel oči a hned je zase otevřel – tentokrát jsem viděl tvora s hlavou podobnou chobotnici.

Na stole hořela svíčka, ještě že tak. Světlo zahánělo tmu. Bá, jsem se tmy. Stíny se hemžily tvary, tvory z jiných světů. Nechtěl jsem je vidět.

Dlouho jsem zíral do dřevěného stropu rezavého světlem plamenů...

(kosti obrůstající masem)

Trhl jsem sebou! Musel jsem usnout. Pořád jsem byl příliš vyčerpaný, abych...

(miliony pavoučích nohou táhnoucích se do všech stran)

Kruci!

Nějak se zabavit. Nesmím spát. Nesmím spát!

Semknul jsem ruce v modlitbě a zase se zarazil. K jakému bohu jsem se měl modlit? Nebyl jsem věřící. Měl jsem zkusit Člověka-boha? Nebo spíš Alláha? Nebyl jsem si...

(jazyk, který se mrská divoce jako užovka ve psí tlamě)

Kruci. Nesmím přemýšlet, prostě musím...

(morda připravená kousnout)

„Pane... já nevím, kdo jsi, jen... jen doufám, že mě slyšíš. Prosím... sejmi ze mě tohle břímě... Tyhle... vidiny. Prosím, protože tohle se... prostě se to nedá vydržet.“

Modlil jsem se nahlas a s každým dalším slovem vzlykal víc a víc, až jsem zcela nepokrytě plakal...

Probudila mě vidina obřího červa, který mě žral od nohou

k hlavě. Všude kolem byla tma, svíčka dohořela, jen kamna žhnula do noci; neměla dost síly, aby mi dala skutečné světlo. Rychle jsem se zvednul, abych znovu zapálil svíčku, ale zatočila se mi hlava. Když jsem se vzpamatoval, seděl jsem na posteli a opíral se o pelest.

Nádech, výdech.

Nádech... výdech...

Jako bych v místnosti nebyl sám. Pro svaté, jak jsem se bál vzhlednout...

Byli dva – Auriel a Araziel. Změnili vizáž. Araziel vypadal jako eir auguský švihák; na hlavě měl buřinku a rozverně si točil hůlkou. Auriel zvolil podobu mnicha; bylo ironií, že anděl působil stokrát pochmurněji než jeho pekelný společník.

„Jak to, že vás vidím,“ zašeptal jsem.

„Je to skvělý, že?“ zachechtal se Araziel.

Auriel zůstal vážný. „To kvůli Vidoucímu a jeho jedu,“ řekl. „Tohle je... jeho prokletí.“

„Prokletí?“ odfrkl si Araziel. „Je to dar,“ naklonil se ke mně s pěstí sevřenou v triumfálním gestu. „Nechápeš, kolik toho teď vidíš?“

„Ale já to nechci,“ zašeptal jsem.

„Nechceš?“ ďábel afektovaně rozhodil rukama. „Ty blázne! Teď můžeš manipulovat mocí, jak se ti jenom zlíbí. Kdo by si mohl přát něco většího?“

„Já bych si přál klid,“ řekl jsem. Cítil jsem se tak unavený. „Jak se toho mám zbavit?“

„To nejde,“ odpověděl anděl. „Musíš si na to zvyknout.“

Složil jsem hlavu do dlaní.

„Blázne, blázne!“ řehťal se Araziel. „Proč by ses měl zbavovat čehokoliv? S tímto darem můžeš být nejmocnějším člověkem na zemi!“

„Nepotřebuji být nejmocnější,“ uvědomil jsem si. „Nikdy jsem to nechtěl.“

„Nechtěl? Nesnaž se mě rozesmát,“ prskal. „Jak moc ses za nocí modlil, aby ti bůh dal trochu síly! Jak jsi proklínal svoji slabost, když ses lidem nedokázal postavit na odpor! Jak ses

nenáviděl za to, že můžeš jenom utíkat a lhát! Vidíš? Teď se to změní!“

Vzlykl jsem: „Ale ono to tak bolí!“ Ano, bolelo to, nemoci spát, bolelo to, být vyčerpaný až na hranici smrti, bolely i olověné náramky, ono věčné stigma vpité do kůže. „Hrozně moc to bolí.“

„Tak se s tím nauč žít,“ odfrknul si ďábel. „Co tě nezabije...“

„Jez,“ Auriel mi postrčil mísu s jídlem; někdo ji přinesl, zatímco jsem spal. Na dřevěném podnose byly brambory s kouskem uzeného. Uvědomil jsem si, že mám hrozný hlad. Vzal jsem do rukou plátek masa, kousnul si a vzápětí ho hladově spolknul celý. Pak jsem si do úst začal házet brambory. Za chvíli bylo jídlo pryč, ale mně pořád kručelo v břiše.

Ti dva zatím usedli na okraj stolu, každý na druhou stranu; ďábel z dlouhé chvíle šťouchal Auriela do hlavy, kápě se pod hůlkou prohýbala do prázdného prostoru. „Koukám, že máš v hlavě úplně prázdnou,“ komentoval to se smíchem. Auriel si ho nevsímal.

„Mám pořád hlad,“ zašeptal jsem.

„Tak se najez,“ ďábel na mě vypláznul jazyk.

„Nemám čeho.“

„Tak si něco najdi a neseď tu jak žebrák,“ nepřestával mi hubovat. „Copak jsi děcko, aby ti všechno museli servírovat pod nos? Má snad tady hermafrodit odhalit svůj prs a vrazit ti ho až do krku, aby tě napojil božskou manou? Nemám mu ho přitom mačkat, aby ses nemusel namáhat se sáním? Možná bych ti měl taky hladit krk, aby ti šlo všechno pěkně do bříška, a až se poseřeš, asi bych ti měl vyměnit plenky, že ano?“

Jeho posměšná slova mě vyburcovala z apatie. Neřekl jsem ani slovo, pohled, který jsem mu věnoval, nebyl vzteklý, jenom unavený.

„Je zamčeno,“ oznámil jsem, když jsem vzal za kliku.

„Mojtě kotě, střel mě do hlavy, tohle snad není možný!“ zaláterořil Araziel. Když viděl můj překvapený výraz, neudržel se a chtěl mě udeřit holí. Auriel úder zarazil; hůl dopadla do rukávu a ten se rozvlnil jako deka, když ji hospodyně vyklepává pra-

klem. Ďábla to očividně zaujalo: začal anděla naklepávat po celé délce, až prázdná kutna vlála jako ve větru. Démon se chechtal a Auriel mlčel.

Konečně mi došlo, co měl ďábel na mysli. Přikázal jsem dvěřím, aby se otevřely, a ony mě poslechlly. Nebyly na zámek, ale na západku; místo, aby byla uvnitř a chránila obyvatele před vetřelci, chránila svět přede mnou. Na tom už nezáleželo, po mém příkazu odpadla.

Takhle moje otvírací schopnost nikdy nefungovala, napadlo mě. Ale ďábel mi řekl, že jsem silnější. Měl bych tomu věřit.

Chatrč stála na okraji podzemního dolu; cesta se točila po jeho obvodu jako vývrtka. Nade mnou byla rampa, ale měla jenom jeden řetěz a ten byl celý zrezivělý. Vedle rampy stály dva žebříky zvedající se k dřevěné plošině o patro výš. Tam se chodby rozebíhaly do všech směrů.

V jeskyni panovalo šero pableskující světlem desítek ohnišť nade mnou i pode mnou. Jako světlušky zamrznuté v čase. Dým se zvedal ke stropu v mnoha sloupcích; ve vyšších patrech se spojoval do mlhy, která unikala ven tisícovkou průduchů a průrev.

Když jsem zamířil k žebříkům, mí společníci mě následovali. U žebříků jsem narazil na výklenek, který se pravděpodobně rozšiřoval do delšího tunelu. V jeho vchodu hořel první z ohňů; krčilo se u něho deset lidí, hlavně mužů, a jeden malý chlapec. Kolem nich se motala dívka, která mi nosila jídlo a starala se o kamna.

Sotva jsem se k nim přiblížil, upřeli na mě podezřívavé pohledy. V ženiných očích se zračil strach, v mužských spíše nenávisť a – ne, taky to byl strach. Je snadné nenávidět to, čeho se bojíte. Napadlo mě, jestli je nevyděsili mí prazvláštní společníci, a ohlédl jsem se přes rameno. Araziel zrovna strkal hlavu do andělovy kutny, jako by se v ní snažil někoho najít, ale shromáždění si všímalo jen mě, anděla s ďáblem nevidělo.

„Co chceš?“ houkl na mě jeden z mužů. Byl podsaditý, spíše menšího vzrůstu. Vypadal mohutně a jaksi zvířecky, kterýžto

dojem ještě posilovala hustá hříva hnědých vlasů, která mu spadala až do půli zad. Nebýt těch vlasů, připomínal by mi Lucase.

Upřel jsem pohled na jejich hospodyně. „Ty ses o mě starala,“ oznámil jsem jí. „Děkuji. Můžu se ti nějak odvděčit?“

Žena na mě chvíli třeštila oči a pak rychle, jako by si zrovna vzpomněla, co má udělat, zavrtěla hlavou. Muž, který předtím promluvil, vyskočil na nohy: „Dostala to nakázáno! Nech ji na pokoji!“

Zvedl jsem ruce na znamení smíru. „Byl jsem jenom zdvořilý,“ uklidňoval jsem ho. „Nechci vás obtěžovat. Sháním něco k jídlu a –“

„Už jsi od nás dostal jídla dost!“ muž zamítavě mávnul rukou.

„No tak, Edoardo,“ zastal se mě další z mužů, „snad bychom mu mohli dát trochu masa.“

„Já ďáblu nic dávat nebudu,“ utrl se.

Zarazil jsem se. Ďáblu? Co tím chce říct?

Ani Arazielovi to nebylo po chuti. „Proč ne, ty hovado, co je na mně špatného?“ durdil se, ale Edoardo ho samozřejmě neslyšel.

Druhý muž se postavil naproti Edoardovi. Byl už starší, sukovitý a vychrtlý. Kde nebyly kosti, byly svaly, kde nebyly svaly, byly chlupy. „Není to ďábel,“ řekl. „Je to chlap jako ty nebo já, nevidíš? A vypadá dost hladově.“

Napadlo mě, že z nás dvou je on tím, kdo se potřebuje pořádně najíst.

„Tys neslyšel, odkad' se sem dostal?“ Edoardo mu zašermoval rukama před obličejem. „Vyskočil z plamenů jako rarach! Margarit byla u toho, starala se o Krkavce! Viděla to na vlastní oči! Musí to být ďábel! Odstup, démone,“ zničehonic se obrátil ke mně, popadl hůl, ale napřáhnout se ji neodvážil. Měl ze mě opravdový strach.

Druhý muž byl stejně tvrdohlavý jako Edoardo, mluvil ale klidně, se špetkou ironie: „Jistě. Vyskočil z vohně, udělal sedm kotoulů, sebral Margarit koště a proletěl na něm celý království.“

Moje bába se podobných historek navykládá, že kdybys je naházel do děravýho pytle, budou se z něj sypat celej měsíc. Co měsíc, celej rok! O elfech, co kradou nekrtěná novorozeňata z kolíbek, o princech zakletých v hady, o bílých havranech, jejichž krákaní věští smrt. A víš, kdo má tyhle historky nejraději? Děti. Neměl by sis jít tadyhle s Christianem poslechnout další pohádku? Aby se ti dobře usínalo. A dej tu hůl pryč, ještě o ni zakopneš a rozplácneš se dole dřív, než stačíš odříkat otčenáš, a co si pak chudák Serena počne?“

Edoardovu oponentovi mohlo být kolem čtyřiceti let. Vlasy skoro neměl a šaty na něm visely jako na výrostkovi, který podědil oblečení po starším bratrovi. Přesto z jeho slov sálala autorita. Natáhl se ke králíkovi, kterého opékali nad ohněm, utrl z něho nohu a podal mi ji. „Jez,“ vyzval mě. „Vypadáš, že to potřebuješ, mládenče.“

„Děkuji,“ přijal jsem jídlo.

„Přisedni k nám a pověz, jak se jmenuješ a co se ti vlastně stalo,“ muž ukázal k ohni.

„Já tu s ním sedět nebudu!“ lamentoval Edoardo. Araziel se mu vplížil do zad a natáhl se k jeho límci, ale anděl mu zabránil shodit ho do propasti. Dábel na něj jenom vypláznul jazyk.

„Nikdo tě nenutí,“ obořil se muž na Edoarda. „A vůbec, nejlepší bude, když dojdeš pro vodu. Už nám dochází a cizinec je určitě žíznlivý. Tak bude to?“

Edoardo si odfrknul a pak oddupal. Hůl si vzal s sebou, ani se o ni neopíral, jenom jí vířil prach, jak s ní divoce mával do kroku.

„Moje jméno je Barnabas, příteli,“ řekl muž, když jsem usednul k ohništi. Byl to jen pocit, nebo se ode mě všichni odtáhli a zvědavě se ke mně nahnuli zároveň?

„Já jsem Kaspián,“ podal jsem mu ruku. Jeho stisk byl pevný a suchý.

„Tak to jo, Kaspiáne. A jak ses semka dostal?“ vyptával se.

Chtěl jsem říct, že jsem skutečně vyskočil z ohně, ale rychle jsem si to rozmyslel. „Nevím,“ hlesnul jsem. „Byl jsem nemocný.“

Myslím, že jsem umíral. Někdo mě odnesl sem a Krkavec mě vyléčil.“

„Skutečně?“ davem projela vlna údivu

„Proč to udělal?“ zeptal se kdosi.

Barnabas na něj vrhl zlý pohled. „Odpusť tomu hlupákovi,“ řekl mi, „mladým jazyk kmitá jako bič, ale rozum mají zatížený závažím. Pietro chtěl říci, že Krkavec lidi z venku neléčí. Vlastně je ani nepouští do svého království,“ mávnul rukou kolem a mně konečně došlo, že království musí být tato hora.

Přikývnul jsem.

„Pietra by zajímalo, čím jsi Krkavci zaplatil, že tě vpustil dál?“ pokračoval Barnabas.

Pokrčil jsem rameny. „Jak jsem řekl... byl jsem nemocný, nevím, jak jsem se sem dostal. Snad mu zaplatili moji rodiče. On sám mi to neprozradil.“

Barnabas přikývnul. „A co budeš dělat teď?“

„Ještě nevím. Rád bych zjistil, jaká je situace ve městě. Tak bych rád našel někoho, kdo vede boj proti Strobovi. Myslím... novému guvernérovi. Jeden z mých přátel – on... pokusil se mě zabít. Teď je na guvernérově straně. Chci se ho zbavit dřív, než mě dostane. Myslím, že bych vašim mužům mohl pomoci.“

Barnabas si pohladil strniště na bradě. „Myslíš?“ Přehlédl mě kritickým okem. „Inu... já sám jsem jedním z těch, kteří vedou boj proti žoldáckým sviním té zatrúnné skety. Mám na starosti obranu kolem jatek. Dožvejkej, Kaspiáne,“ vyzval mě. „Jestli nám opravdu chceš pomoci, někomu tě představím.“

Už jsem stihl utišíť hlad. Rychle jsem zhltl poslední kousky masa, zapil je trochou vína z měchu – vida, tak Edoarda pro vodu posílali zbytečně – a následoval Barnabase. Nasadil překvapivě ostré tempo. Po žebříku vyšplhal hbitě jako zkušený námořník a než jsem se dostal nahoru, už stál před jakýmsi tunelem a mával na mě.

Před tunelem jsem se zastavil. Zírala na mě hluboká černota a té jsem se bál. „Co tu tak stojíš, člověče?“ houknul na mě ďábel. „Prázdně tě nekousne.“

„To ne. Ale ta kobyłka v obleku by mohla,“ kývnul jsem směrem k tvorovi z jiné dimenze, který mě pozoroval svýma členitýma očima.

„Nemůže na tebe,“ uklidnil mě Auriel. „Vidíš ji, ale fyzicky jste oba v jiném světě. Mohl bys skrz ni projít a skoro bys to necítil.“

„Vy na mě můžete,“ podotknul jsem.

„Nemůžeme,“ řekl Auriel a prostrčil mi ruku hlavou. Bylo to docela příjemné, skoro jako pohlázení.

„Jo, nemůžeme,“ zaskřehotal ďábel a taky mi prostrčil ruku hlavou; bylo to příjemné asi jako šlehání kopřivami.

„Pryč oba dva,“ rozehnal jsem se a oba zmizeli. Překvapeně jsem zamrkal.

„Hej! Jsi v pořádku?“ houknul na mě Barnabas.

„Jo...“ odušil jsem.

Stařík se vydal za mnou a podezřívavě si mě prohlížel. „Co to děláš?“ zeptal se.

„Co bych dělal?“

„Mluvíš sám se sebou a máváš kolem sebe rukama jak blázen.“

Rozpačitě jsem se na něj usmál. „To jsou asi dozvuky té nemoci,“ vysvětlil jsem.

„Jooo? A co ti vlastně bylo?“

„Nevím, jak se to jmenuje,“ zamyslel jsem se. „Ale měl jsem... vidiny a slyšiny, nedokázal jsem rozlišit sen od reality. Ve skutečnosti jsem byl otráven.“

„Aha. Kým?“

„Jak jsem řekl – mým přítelem.“

„Asi si nevybíráš dobré přátele. Proč tě chtěl zabít?“

Pokrčil jsem rameny: „Prostě na mě žárlil. Půjdem?“

„Jo, jasně.“

Vedl mě skrze tunely, k žebříkům a výtahovým plošinám, přes dřevěné a provazové mosty klenoucí se nad propastí a do hloubi skály, až jsem věděl, že kdyby mě teď opustil, nikdy bych nenašel cestu zpátky. Míjeli jsme další ohně a další skupinky

a Barnabas jim všem mával na pozdrav. Prošli jsme kolem velké budovy, která připomínala stáje; ozývalo se z ní strašidelné sténání. Barnabas mi vysvětlil, že je to místní lazaret. Nechtěl jsem vědět víc.

Ptal jsem se, jak je možné, že mají dostatek dřeva, a on mi prozradil, že ho nashromáždili za ta dlouhá léta, co Krkavec okupoval důl. „Pro jistotu. Kdybychom tu někdy byli uvězněni. Ale stejně jsou příděly dřeva omezené. Jídla taky. Jenom vody je dost, v podzemí tryská pramen, ale štreka, ta je k němu pořádná.“

„Bydlí tu celé rodiny s dětmi,“ vyprávěl mi dál. „Nastěhovali se sem poté, co ta zatrůněná sketa začala pořádat nájezdy na Příkopy.“

Zatrůněná sketa, jinak Strobovi neříkal.

„Krkavec to dovoluje, má jedinou podmínku – každé mužskej od patnácti až do padesáti let musí bojovat proti sketě a jejím žoldákům.“

„Jak si v boji vedete?“

„Je to krušný. Polovina Příkopů se už vyprázdnila. Na druhou stranu, vždycky když na nás sketa pošle své psy, vlákáme je do uliček a tam je zmasakrujeme jednoho po druhým. Ale všechny Krkavcovy obchody stojí. Taky začínáme mít problémy se zásobováním – ta zatrůněná sketa se nás snaží vyhladovět. Příkopy jsou v obležení. Ale to nevadí. Chodíme kanály.“

Nakonec jsme došli k další jeskyňce, tato byla krytá závěsem z kožešin. Jak jsem brzy zjistil, byly připevněné na podivné dřevěné konstrukci, která se táhla všemi zákoutími jeskyně a tvořila příjemný kutloch. Z jejího nitra se ozývaly rozčilené výkřiky, ale Barnabas toho nedbal: „Hej, Kudlo, jdu dovnitř!“ houkl a vstoupil.

Naskytl se mi pohled na dva muže a jednu ženu. Všichni byli velice mladí, mohlo jim být sotva dvacet. Jeden z nich byl urostlý a pohledný, s krátkými černými vlasy. Opíral se o zeď, ruce v kapsách, ve tváři smutný úsměv. Jeho protějšek měl skoro stejnou tvář, a přesto vypadal jinak. Tuctověji, poněkud kostnatě.

Na sobě měl košili bez rukávů, vestu a kolem hlavy šátek. Tvářil se rozzuřeně, působil trochu jako chuligán. Žena měla drobnou tvář s nosem nahoru a nádhernou postavu. Nejzajímavější byly její vlasy, měly snad sedm barev. Dívka se ale tvářila nešťastně, přímo zoufale.

„Ahoj, Hannah,“ pozdravil Barnabas ženu a pak se otočil k chuligánovi: „Kdo to je, Kudlo?“ kývnul k poslednímu muži.

Kudla si odfrkl. „Tys to ještě neslyšel? Tohle“, mávnul rukou, jako kdyby muže představoval v kabaretní estrádě, „je zrádce.“

Barnabas se zatvářil překvapeně. „Skutečně?“

„Nebud' tak hrubý, Králíku,“ utrhla se na Kudlu Hannah.

Třetí muž si povzdechl a pak s náznakem pobavení v hlase přisvědčil: „No jo, už to tak bude. Jsem zrádce.“ Hannah si nevšimal.

„A koho jsi zradil?“ vyptával se Barnabas. „Nás – anebo je?“

„Je, očividně, jinak bych už byl spoutaný,“ opáčil muž.

„Je to náš přítel z dětství,“ vysvětlila Hannah. „Jmenuje se Angelo. Angelo – tohle je Barnabas.“

„Těší mě,“ Angelo mu podal ruku.

Barnabas váhal. Ne že bych ho nechápal; zrádce zůstane zrádcem. Nakonec ale ruku přijal.

„A kdo je tvůj sladký doprovod, Barnabasi?“ zavrčel Kudla.

„Tohle? Ach, ano,“ můj průvodce si konečně vzpomněl, že tu jsem taky. „Jmenuje se Kaspián. Krkavec ho prý vyléčil z nějaké nemoci.“

Kudla se na mě podíval znovu. Jako by mu něco došlo. „Z nemoci...“ odfrkl si. „Jo, jasně. Proč jsi sem Kaspiána přivedl, Barnabasi?“ A pak se otočil ke mně: „Ví Krkavec, že se tu takhle potuluješ?“

Pokrčil jsem rameny. „Krkavec mi nabídnul, abych se k vám přidal,“ řekl jsem.

„A přidal ses k nám?“

„To ještě nevím. Ale vím, že vám chci pomoci.“

Na Kudlu to dojem neudělalo. „Jestli chceš být jedním z vojáků, přišel jsi za špatným člověkem,“ odbyl mě. „Barnabasi, dovedeš ho za Gabrielem?“

Ale Barnabas mě nedal: „Počkej, Kudlo. Říkal, že býval přítelem jednoho z mužů té zatrůněné skety. Mohl by nám pomoci.“ Pak se ke mně otočil a dodal: „Svým způsobem je to taky zrádce. Nic ve zlým,“ zvedl ruce ve smířlivém gestu, „to byl jenom vtip.“

Ušklíbnul jsem se. „Nemůžu být zrádce, když jsem sám byl zrazen. Ufiel – a Romero – se mě pokusili zabít ještě dřív, než takhle válka začala. Doteď jsem nebyl na ničí straně. Tedy... vlastně jsem vždycky bojoval proti Strobovi. Ještě když jsem byl ve službách lorda Ornetu.“

„Lord Ornet? Neznám ho,“ řekl Kudla. Určitě nebyl z Vinegie, jinak by věděl, o koho se jedná.

Barnabas se na mě podíval úplně jinýma očima. Nepřátelsky. „To byl muž, který se spojil s barbary a chtěl ve městě převzít vládu,“ řekl a odtáhnul se ode mě. Všiml jsem si, že rukou zajíždí pod košili. Byl jsem si jistý, že hledá nůž.

„A vy tomu věříte?“ ušklíbl jsem se. „Po tom všem, co se stalo?“ Pak jsem si povzdychl: „Všechno je jinak. Když mě necháte to vysvětlit...“

„Pokračuj,“ vyzval mě Kudla.

„To Strob – ta sketa zatrůněná,“ ušklíbnul jsem se na Barnabase, „společně s baronem Kromem najali barbarské kmeny. Potřebovali vyvolat paniku, aby do města mohli přivést žoldáky. Ornet ale zjistil, co chystají. Chtěl Kroma se Strobem zastavit, ale ti dva na něho všechno svedli. Ornet byl uvězněn a brzy poté se mě můj přítel pokusil zavraždit.“

„A jak to víš?“ zavrčel Barnabas. „Myslel jsem, že jsi několik posledních týdnů strávil bojem se smrtí.“

Smutně jsem se usmál a zvedl ruku. „Barnabasi,“ řekl jsem a přinutil svou ruku vzplanout, „já jsem skutečně vyskočil z plamenů.“

Barnabas a Kudla uskočili, Hanah vykřikla, dokonce i Angelo sebou trhnul. V Barnabasově ruce se zázračně objevil nůž. Mávnul jsem rukou a plameny uhasil.

„Nechci vám ublížit,“ řekl jsem. „Jen jsem chtěl, abyste mě pochopili.“

„To je v pořádku, Barnabasi,“ položil mu Kudla ruku na rameno, „já jsem věděl, že... že není normální.“

Není normální. Ano, tak jsem nad tím ještě nepřemýšlel. Nejsem normální.

„Takže jsi přece jenom ďábel,“ zasyčel na mě Barnabas.

„Ne, on ne, to já jsem ďábel,“ zachechtal se Araziel, který se najednou objevil za jeho zády. Rychle přiskočil k Hannah a začal jí rukou přejíždět po těle. „Ach, ta je tak šukatelná,“ oblíznul si rty a začal dělat nemravné pohyby. Rozhlédl jsem se po Aurielovi; ano, byl tu taky, stál po mé levici. Tentokrát na sebe vzal podobu elegantního muže v nejlepších letech. I když se trochu podobal Arazielovi, představoval jeho pravý opak – tam, kde byl ďábel slizký, anděl byl uhlazený.

Snažil jsem se jich nevnímat. „Nejsem ďábel,“ řekl jsem Barnabasovi. „Jsem člověk jako vy. Jenom umím víc než vy. Tak jako Krkavec.“

„Ty jsi kouzelník?“ vydechla Hannah.

„Ano,“ přikývnul jsem. „To mě vystihuje nejlépe. A vy byste měli vědět, že Strob má po svém boku někoho jako já. Naším cílem by ovšem neměli být kouzelníci, ale Strob. To jeho se musíme zbavit. Proto by mě zajímalo, jaké jsou vaše plány. Pokud mi tedy věříte.“

„Na to vem jed, že ti nevěříme,“ zasyčel Kudla.

„Ale no tak,“ zvedl jsem ruce. „Máte mezi sebou zrádce, ale s kouzelníkem máte problémy?“ Asi by mě to nemělo překvapovat.

„Vlastně vám říkal pravdu,“ ozval se Angelo, i přes to, že jsem ho před chvílí urazil.

„Jako v čem?“ odbyl ho Kudla.

„V tom, co říkal o barbarech. Vím to, protože jsem byl u několika porad barona Kroma s našimi veliteli. Baron nechá barbary projít soutěskou a pustí je k ostatním Svobodným městům.“

Chytl jsem se jeho slov: „Věděl jsi, že až se barbaři unaví, chce je Strob s pomocí křížáků zničit? Už teď jsou na cestě a míří sem. Až zlikvidují barbary, sjednotí všechna Svobodná města vyčerpáná bojem s Vandaly a vytvoří nový katarský stát.“

„To jsem nevěděl,“ přiznal Angelo.

„A jak to víš ty?“ vyjel na mě Kudla.

„Myslím, že to už jsem vysvětlil,“ zamračil jsem se na něj.
„Jsem kouzelník. Prostě to vím.“

Kudla mě konečně začal brát vážně. „Pokud máš pravdu, musíme to rychle říct Krkavci,“ rozhodl. „Nebo to už ví?“

„Ne ode mě,“ pokrčil jsem rameny.

„Proč to říkáš nám, ale jemu jsi to neřekl?“ Kudla přimhouřil oči.

„Nebyla příležitost,“ odpověděl jsem. „Když jsem povídal, že jsem se zrovna zotavil z těžké nemoci, tak to nebyla lež. Ani to, že to byl Krkavec, kdo mě vyléčil.“

Kudla se mezitím vrátil k tomu, co se snažil říct před chvílí: „Musíme vyrazit za Krkavcem,“ rozhodl. „Musíme svolat radu. Musíme vymyslet, jak se z toho dostat. Barnabasi, půjdeš se mnou. Ty tu zůstaneš,“ ukázal na Angela. Pak se ohlédl na Hannah a zarazil se. Jako by mu zrovna něco došlo.

„Miluje ji,“ vysvětlil mi Auriel očividně. „Jenomže ona vždycky milovala Angela. Angelo odešel do světa a stal se žoldákem. A Zajíc – tak mu říkávali, jen ona mu vždycky říkala Králičku – odešel sem a ona přišla za ním. Chvilí to vypadalo, že by ji skutečně mohl dostat. Jenomže pak se znovu objevil Angelo.“

„Proč mi to říkáš? Myslel jsem, že nemůžeš,“ zamumlal jsem. Kudlova slova mě přehlušila:

„Nebo radši ne,“ řekl. „Půjdeš s námi, Angelo, možná tě budeme potřebovat. Ale budeš na nás čekat venku.“

„Já chci jít taky,“ ozvala se Hannah.

„Víš, že nemůžeš, Hannah,“ zarazil ji Kudla.

Hannah si dupla jako malá holka. „To je pěkně nefér,“ utrhla se.

„Promiň,“ řekl Kudla.

„Tak si trhni nohou,“ vyplázla na něj jazyk a otočila se k němu zády. Usmál jsem se. Hrozně mi připomínala Aliciu.

„Pojďte,“ mávnul na nás Kudla a zamířil ven.

Barnabas si ode mě držel patřičný odstup. Jeho přístup ke mně se úplně změnil; připadal si podvedený a už mi nedoká-

zal věřit. Cítil jsem to, i když jsem nechápal jak. Byla to součást Pavoukova daru.

Pavoukova prokletí.

Schválně jsem vyšel ven až jako poslední, abych mohl mluvit se svými astrálními strážci.

Co tady krucinál děláte? říkal jsem si, zatímco jsem čekal, až kolem mě ostatní projdou.

„Použil jsi magii,“ vysvětlil Auriel. „To nás přivolalo.“

„A proč jste předtím zmizeli?“ šeptal jsem.

„Chtěl jsi, abychom šli pryč,“ odpověděl anděl.

„A tak jste šli pryč?“ podivil jsem se.

„On ano,“ kývl k Arazielovi.

„Cos čekal,“ ďábel na mě vypláznul jazyk, „že kolem tebe budu poskakovat, jak je den dlouhej?“

„Tak proč ses –“ spustil jsem, ale v ten okamžik se ke mně otočil Angelo:

„Říkal jsi něco?“ zeptal se.

„To nic,“ mávnul jsem rukou. Zdálo se, že jsem ho nepřesvědčil, ale než aby to komentoval, pokračoval v cestě.

Tak proč ses vracel? pomyslel jsem si a doufal, že mě Araziel uslyší. Měl jsem štěstí.

„Je s tebou sranda,“ odpověděl ďábel. „Baví mě tě otravovat.“

A co ty? obrátil jsem se na Auriela. Za jeho zády se objevila létající hlava, zašklebila se na mě a zmizela. Vize byly zpátky.

„Já tu byl celou dobu,“ řekl mi anděl. „Jenom jsi mě neviděl.“

Takže když nebudu chtít, tak vás neuvidím?

„Pokud se naučíš ovládat svoji moc, tak ne,“ připustil anděl.

Jak to, že mi najednou můžeš odpovídat? vyptával jsem se. *Předtím jsi byl tak tajuplný.*

„Překročil jsi hranici. Některé zákony jsi porušil, a tak pro tebe přestaly platit. Ale pořád je tu spousta pravidel, která musíš dodržovat. Nemůžu ovlivňovat tvé rozhodování.“

A co tedy můžeš?

„Můžu ti odpovídat... a do určité míry i pomáhat. Ale to jsem dělal i předtím. Jenom jsi to nepostřehl.“

Na něco jsem si vzpomněl. *Takže to ty jsi odemknul zámky ve Strobově pracovně?* pomyslel jsem si. *Tehdy, když jsem u něj byl na výzvědách?*

„Ne,“ anděl zavrtěl hlavou, „to jsi udělal ty. Já jsem ti jenom pomohl.“

Jak dlouho jsi se mnou?

„Od tvého narození.“

A kde jsi byl, vždycky když mě někdo šikanoval?

„Vždycky jsem stál po tvém boku. Nemůžu ti pomoc, když si nepomůžeš sám. A někdy ani, když si pomůžeš. Nemůžu dělat zázraky. Spíš ti můžu přát... štěstí.“

No to je mi dobrý.

Tu myšlenku jsem nesměřoval na nikoho z nich a nikdo mi ani neodpověděl, ale stejně jsem měl pocit, že ji slyšeli. Zneklidňovalo mě, že mi vidí do hlavy.

„Neboj, nikomu neprozradíme, že chceš šukat ovce,“ zakřepil se Araziel.

Jdi pryč, přikázal jsem mu.

„Naser si,“ zašklebil se na mě. „Tak jednoduché to není.“

Tak jak ho mám zahnat? otočil jsem se k Aurielovi.

„Musíš to skutečně chtít,“ odpověděl anděl. „Musíš to bezmála fyzicky potřebovat. Rozmarné přání nikoho nezažene. Chápeš?“

Kdo ví?

Ale věřil jsem, že chápu.

Trvalo to věčnost, než jsme došli až ke Krkavcovu trůnnímu sálu. Kudla si cestou odchytnul několik dětí a vydal jim rozkazy; svolával velitele. Když jsme dorazili na místo, už tu čekalo několik lidí a pomalu procházelo kolem pěti strážců. Jeden z nich byl Malear. „Je dobré vidět tě živého,“ řekl mi vážně a podal mi ruku.

Usmál jsem se na něj. „Tebe také, Male. Tebe také.“

Vzápětí mě čekalo ještě větší překvapení. „Kaspiáne!“ vykřikl Mathyas a vrhl se mi do náruče.

Nevím, co mi vyrazilo dech víc – jestli to, že ho tu vidím,

nebo vřelost jeho přivítání. „Mathyasi,“ zalapal jsem po dechu a oplatil jeho objetí, „co tu u všech svatých děláš?“

„To je – to je dlouhý příběh,“ viděl jsem, jak zaváhal, ale pak se znovu usmál a řekl: „A co tu děláš ty?“

„Taky dlouhý příběh,“ povzdechl jsem si. „Povím ti ho. Ale až později.“

„Chápu,“ řekl, protože strážní zrovna vzali za vrata a otevřeli je dokořán. „Tak tedy později.“

Naposledy jsem na něho kývnul a potom vstoupil do jeskyně.

Angelo zůstal venku; na rameno mu dopadla těžká ruka jednoho ze strážců a nepustila ho dál. Věděli, co je zač.

Krkavec ležel na kožešinách a obklopen třemi pokřivenými ženami kouřil vodní dýmku. Nedokázal jsem pochopit, proč si vybírá takové milenky. Na druhou stranu, kdo jiný by dokázal snést hnusáka jako on? Vypadal zvědavě. „Kudlo, co tě sem přivádí?“ řekl svým pomalým, pochmurným stylem, a pak zahlédnul mě: „Kaspiáne. Jak ses osvobodil?“

„Má pro nás důležité informace,“ vysvětlil Kudla. „Chvíli počkáme, až tu budou všichni. Tohle si musí poslechnout.“

Brzy se uvnitř shromáždilo pět mužů a dvě ženy a spolu s nimi přišlo další nečekané překvapení. Mezi důstojníky stál Smolař. Byl jsem nadšený jako dítě, které rozbalo vytoužený dárek. Smolař mě objal stejně vřele jako Mathyas. „U všech vinigijských bohů, co tady děláš?“ vykřikl.

„Zrovna jsem se chtěl zeptat na to samé,“ odvětil jsem. „Kde máš bráchu?“

„Je v divadle.“

„Jsou tam všichni v pořádku?“

„Jo,“ přikývl. „Divadlo zavřeli, ale nevyhnali nás, takže teď sloužíme jako Krkavcova předsunutá základna.“

„Co s nimi máš společného?“ podivil jsem se. Možná v mém hlase zaznělo víc odporu, než by mělo, ale nemohl jsem si pomoci; gangy z Příkopů pro mě byly synonymem zla už od dětství. Až do teď.

„Odboj, přáteli,“ vysvětlil Smolař. „Odboj. Jsou jedinou silou, která stojí proti novému guvernérovi a jeho vrahounům. Všichni ostatní se třesou strachy.“

„Je to ve městě hodně zlé?“ Báł jsem se jeho odpovědi.

„Je to příšerné,“ řekl Smolař. „Jak to, že to nevíš?“

„Já... byl jsem pryč. Byl jsem hodně dlouho pryč.“

„Tak dost,“ přerušil nás Kudla. „Kaspiáne. Řekni všem to, co jsi pověděl mně.“

Když jsem skončil se svým vyprávěním, rozhostilo se dlouhé ticho. Zírali na mě, jako bych jim právě prozradil, že jsem jejich otec. První promluvil Krkavec. „To nejsou dobré zprávy,“ řekl. „Co s tím budeme dělat, gentlemani?“

Oslovovat tuhle sebranku „gentlemaní“ mi přišlo jako výsměch.

„Jestli Strobovi přijdou další posily, jsme ztraceni,“ ozval se první z velitelů, starý, tlustý muž. „Dosud jsme spoléhali na to, že barbaři oslabí sketiny síly. Ale pokud jsou na jeho straně – a pokud mu přijdou další posily z Říše... co vůbec můžeme dělat?“

„Nebude to tak zlé,“ vzala si slovo divoženka s rusými vlasy. „Barbaři budou dobývat ostatní města, ne Vinegii. A křižáci zase budou mít plné ruce práce s barbary. Asi budou potřebovat píchnout i od sketiných žoldáků. Sketu to oslabí – a tehdy přijde naše chvíle! Udeříme na něho a převezmeme město.“

„Ale co potom?“ ozval se Kudla. „I kdyby se nám to podařilo, křižáci sjednotí Svobodná města pod jednu vlajku a potom nás zničí.“

„Co kdybychom si najali vlastní armádu?“ navrhl malý muž s dlouhými vlasy svázanými do koňské ohánky.

„To chce čas,“ řekl další z důstojníků, jakýsi mohutný zápasník, a poslední z mužů, zjizvený, jednooký námořník, si přisadil:

„A chechtáky,“ řekl. „Spoustu chechtáků, kerý nemáme a nikdy mít nebudem.“

„V městské pokladnici jsou,“ namítl Koňský ohon.

„Tu drží sketa a my se k ní jen tak nedostanem,“ odbyl ho

Námořník. „A i kdybysme mu ju nakrásno vočórovali, zebere nám to spoustu času, než náky žoldáky seženem.“

Koňský ohon se svého nápadu nevzdával: „Můžeme je začít svolávat už teď! Když slíbíme, že dostanou zapláceno, tak přijdou.“

„Vsadím se, že všechny žoldnéře z Apenin už má Strob,“ spráskla ruce poslední z žen; byla stará a tlustá a provazce kůže na ní visely jako mokrá prostěradla na šňůře.

„To by nám mohl říct Angelo,“ napadlo Kudlu. „Myslím... zrádce,“ dodal trochu nejistě. „Čeká venku. Mám ho zavolat?“

Krkavec přikývl.

Když si Angelo poslechl, co po něm chceme, na chvíli se zamyslel a spustil:

„Strob najal Jižanskou kompanii, Frické mordýře, Černé labutě a Rudé slunečnice.“ Pak začal vyjmenovávat jména dalších kompanií, které znal, včetně míst, kde se teď měly nacházet. Všechny byly na stovky kilometrů daleko.

„Tak šáhneme jinam!“ zvolala Divoženka, když Angela zase odvedli. „Najmeme si eir auguské korzáry nebo Sel-zahadany!“

„To není tak lehké, jak si myslíš,“ zchladil ji Tlustoch. „Trvalo by to celé měsíce. Mezitím se může stát stovka věcí. Taky bys mohla přivést žoldáky do vypáleného města.“

„A pak by ti celá žoldácká smečka prošmejčila kundičku svejma mužnejma kopíma,“ zařehtal se Silák.

„Drž hubu, nebo tvoje kopí už neprošmejdí nikdy nic!“ zaprskala Divoženka a vytáhla nůž.

Pak zaznělo jediné slovo:

„Ticho,“ řekl Krkavec.

Nemusel mluvit nahlas, stejně jste měli pocit, že stojí za vámi a šeptá vám přímo do ucha. Jeho důstojníky ihned opustila bojovnost; měli před starcem nekonečný respekt.

„Jen říkám, že to musíme zkusit,“ zamumlala Divoženka skoro zahanbeně a schovala nůž.

„Nebo musíme najít jiný způsob,“ řekl Tlustoch.

„A jaký, ty chytráku?“ zasyčela na něj, ale už ne tak ostře jako před chvílí.

„Svobodná města,“ odpověděl. „Nebudou se chtít vzdát své samostatnosti, budou o ni bojovat.“

Kudla k té myšlence zůstával skeptický. „A co bychom jim řekli?“ ptal se.

„Varujeme je, že sem míří křižácká armáda,“ pokrčil Tlustoch rameny.

„Skutečně?“ usmál se Koňský ohon. „Ti jim přece jedou pomoci. Přijíždějí, aby je zbavili strašlivých barbarů.“

„Ukážeme jim pravdu,“ nevzdával se Tlustoch.

„Jak? Myslíš, že budou věřit nám, lůze lůz, prachsprostým kriminálníkům?“ zhodnotila Stará žena místní společnost.

„Vlastně vím o někom, kdo by nám mohl pomoci,“ promluvil jsem. Jejich pohledy mě probodaly jako šípy; zdálo se, že na mě docela zapomněli, a teprve teď si uvědomili, že je tu vetřelec.

Ale Krkavec řekl jenom: „Mluv,“ a legitimizoval tak moji přítomnost na poradě. Tak jsem si odkašlal a spustil:

„Můj pán, lord Ornet... ten muž měl svého času značný politický vliv – a to nejenom ve Vinegii, ale v celých Apeninách. Myslím, že byste mohli využít jeho prostředků.“

„To má jeden háček,“ ušklíbl se Koňský ohon. „Ornet trčí ve Strobově báni.“

„Jo, to je pravda,“ přiznal jsem. „Museli bychom ho nejdřív dostat ven.“

„A máš nějakou představu, jak to udělat?“ zavrčel na mě Silák.

Zakroutil jsem hlavou.

„Tak drž hubu,“ rozkázal mi.

„Fabio!“ okřikl ho Kudla, „Krkavec mu udělil slovo.“ Vrhł úslušný pohled na starého šamana a potom rozzlobený na Siláka. Fabio sklopil oči.

Nakonec se Kudla podíval na mě. „Mně se tvůj nápad líbí,“ řekl. „Jestli někdo může Svobodná města přesvědčit o tom, co jim hrozí, tak jedinečnější šlechtic. Ale pravda je taková, že potřebujeme plán, jak dostat Orneta ven. A co nám zaručí, že bude na naší straně?“

„Společný nepřítel,“ řekl jsem. „Ornet si nedá pokoj, dokud Stroba nezničí.“

Kudla přikývl. „Tak dobře. Jestli se ti podaří vymyslet dobrý plán, přijď za mnou. Pomůžu ti.“

„Ale než s něčím přijde,“ ozval se Tlustoch, „musíme počítat s náhradním plánem. Takže? Jaké jsou návrhy?“

„Musíme přesvědčit barbary, že na ně Strob chystá past,“ promluvil Smolař. Uvědomil jsem si, že dosud mlčel, určitě svůj plán až do teď promýšlel. „Musíme je přesvědčit, aby se místo proti Svobodným městům obrátili proti křižákům. Tak se zbavíme dvou problémů najednou a budeme se muset vypořádat jenom se Strobovými žoldáky.“

„To není jen tak nějaké ‚jenom‘,“ ušklíbl se Koňský ohon.

„Navíc, jak bys chtěl barbary přesvědčit o tom, že je Strob zradil?“ přidal se Tlustoch.

„Třeba má Strob schované nějaké dopisy?“ navrhl Kudla. „Určitě nějak komunikuje s Říší.“ Rychle přivedl Angela a otázku mu zopakoval, ale odpověď nikoho neuspokojila.

„Nevím,“ řekl Angelo.

„Tak to pro nás zjistiš,“ rozhodl Krkavec. Jeho slova byla jako razítko stvrzující platnost kontraktu. Angelo přikývl. Vůbec se nebránil a já nechápal proč. Copak je mu to jedno? Nebo se nás chystá zradit?

Jednou zrádce, vždycky zrádce. Proč mu věří?

A proč věří tobě? napadlo mě a znovu jsem si uvědomil, co je Krkavec zač. Jestli Angelovi věří, má pro to své důvody.

„Jak ale zabráníme tomu, aby se barbaři neotočili zpátky na sever a nenechali křižáky být?“ zeptal se Silák aka Fabio.

„Myslím, že se neotočí,“ řekl jsem a s úsměvem se mu podíval do očí. Doufal jsem, že ho tím naštvu. „Podle toho, co jsem se o nich učil, to jsou hrdí lidé. Budou se chtít pomstít.“

„Jo tak pán je študovanej,“ zavrčel na mě Silák, ale v tom znovu promluvil Krkavec:

„Jsou hrdí. Neotočí se.“ Připomněl jsem si, že i on pochází ze severu, věděl mnohem líp než my, s kým máme co do činění.

Pak konečně Tlustoch nadhodil tu nejpálčivější otázku ze všech: „I kdyby se nám podařilo získat důkaz o Strobově spojení s křižáky... kdo ho barbarům dopraví? Musel by se dostat z města, projít kolem Kromových hlídek, překročit průsmyk, a i kdyby to všechno zvládnul, barbari ho nejspíš zabijou hned, jak ho uvidí. Teda když bude mít štěstí, v opačném případě mu namotají střeva na strom a sežerou jeho srdce.“

Napadlo mě, jestli Krkavce Tlustochova slova neurazí, ale neřekl nic. Místo něho se znovu chopil slova Smolař:

„Jistotu nemá. Ale musíme to zkusit. Pokud nenajdeme jiného dobrovolníka... půjdu za nimi sám. Stejně to byl můj nápad.“

„To nebude třeba,“ řekl Krkavec. „Jsem si jistý, že se toho úkolu někdo ujme.“

Na Smolaři bylo vidět, že si to nemyslí.

2. KAPITOLA

Vinegijské sklepy jsou nekonečné.

Alespoň mi tak připadaly, když jsem jimi už tři hodiny bloudil a kreslil křídou na zeď podivné symboly. Byla to zpráva: jméno, místo, čas, podpis. Doufal jsem, že ji rozluští jenom ten, komu byla určena; do podzemí čas od času vyrazili žoldáci a pátrali po Krkavcových lidech.

Malear – stejně jako devět dalších mužů, které jsem pověřil – ji rozluštit nedokázal, a tak jen mechanicky obkresloval vzor. Dělal mi průvodce i stráž zároveň. Jen jsem si nebyl jistý, jestli chrání mě před světem, nebo Krkavcovo království přede mnou. Jistě že mi nevěřili; byl jsem v království nový, a už jsem se pletl do těch nejvyšších her. A navíc jsem byl kouzelník. Prostě jsem si neudělal dobré jméno. Přesto jsem byl rád, že je Malear se mnou, bez něho bych se z labyrintu slepých uliček a zasypaných cest nikdy nevymotal.

Auriel, tentokrát v podobě krásné ženy, nesouhlasně vrtěl hlavou. Zato Araziel se rozmařile pochechtával; líbila se mu představa, že se chci znovu spojit s ďáblem. Říkal jsem si, jestli je nemám odehnat pryč, ale vlastně mi přišli zajímaví. Rozhodně s nimi byla větší sranda než s Malearem, který ustavičně hudroval, že nechápe, k čemu jsou takové malůvky dobré. Inu, já sám si nebyl jistý, že mi nějak pomůžou. Naneštěstí to byl jediný nápad, který jsem měl.

Znovu jsem se podíval na anděla. „Proč vypadáš takhle?“ zašeptal jsem, když Malear zmizel za zatáčkou. Proti své vůli jsem musel přiznat, že Aurielova nová podoba je velice přitažlivá.

„Má podoba odráží tvoji náladu,“ vysvětlil mi. „Odpovídá tomu, na co ve skutečnosti myslíš.“

Na co myslím? Jsem nedočkavý. Mám velké plány. Taký mám strach... a jsem zvědavý. Jsou věci, které se musím dozvědět.

„Tak, a je hotovo,“ řekl Maelar a nakreslil poslední značku. Sáhl jsem si do vestičky a vytáhl z ní hodinky. Bylo až překvapivé,

kolik podobných, vcelku zbytečných hraček se dalo v království najít. Koneckonců, bylo to doupě zlodějů – měli jich tolik, že se mi jedny nezdráhali věnovat.

„Už máme čtvrt hodiny zpoždění,“ naznal jsem.

„No jo furt, však tam za chvíli sme,“ odbyl mě Malear.

Vedl mě uličkami ostře vzhůru. Brzy jsme narazili na šikmou plošinu, po níž se kdysi valily sudy s vínem, a na jejím konci na mě čekal Smolař. Kývl jsem mu na pozdrav.

„Půjdem?“ zeptal se.

Malear se s námi mávnutím rozloučil a Smolař zatím vyhákl petlici ze dveří a vstoupil do sklepa. Pak po schodech nahoru, až jsem poznal, že jsme v opuštěné, napůl rozpadlé chalupě na okraji jatek.

Když jsem byl ve Vinegii naposledy, panovala zima, jedna z nejkrutějších, jakou město pamatovalo. Zpátky jsem se vrátil v rozpuku jara. Slunce barvilo svět do vesela, ale zapomínalo hrát; ulice byly plné bláta, které se mi ve velkých koláčích lepilo na nohy, a silný vítr mě nutil stahovat krk mezi ramena a držet si kabát u brady, abych ušetřil každou trošku tepla.

Poblíž nikdo nebyl.

„Půjdem bočními uličkami,“ vysvětlil mi Smolař. „Na hlavních cestách se to hemží žoldáky. Takhle máme větší šanci, že se jim vyhneme.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Chci vidět, jak to ve městě vypadá,“ řekl jsem. „Půjdu na Národní třídu a setkám se s tebou později v divadle.“

Smolař na mě vrhl zlý pohled. „Nenechám tě jít samotného, Kaspiáne.“

„Nevěříš mi?“

„Ale to víš, že ti věřím. Jenom o tebe mám strach. Nevíš, co tě čeká.“

„Proto to musím vidět. Ale nechci, abys kvůli mně zbytečně riskoval.“

„A já tě zase nechci mít na svědomí,“ odvětil. „Tak se se mnou nehádej.“

Propletli jsme se uličkami na Národní třídu. Ano, tady se městu vrátil život. Ale jaký život. Opatrný, kradmý, vyděšený. Ten pocit visel ve vzduchu. Lidé se na sebe nedívali. Místo aby se zdravili, procházeli kolem sebe se skloněnými hlavami – jenom nic nevidět, neslyšet a rychle si jít po svém. Jako by prokletí strachu dopadlo i na paromobily a fiakry: bylo jich nezvykle málo, jezdily obezřetně, a přesto rychle. Obvyklý lomoz hlavní třídy byl nenávratně pryč.

„Ó můj bože, co se to tu stalo?“ zašeptal jsem, když jsem to uviděl.

Na dohled od nás procházela ozbrojená hlídka. Nebyli to městští gardisté; uniformy nahradily vycpávané vesty a ocelové pláty a jejich meče byly příliš těžké, než aby se daly považovat za soubojové. Byť byli jenom čtyři, zabrali si pro sebe půlku ulice a smáli se tomu, jak je vozy opatrně objíždí a pospíchají pryč.

Před námi kráčel jakýsi muž. Sotva žoldnéře zahlédl, obrátil se na patě a vydal se zpátky po svých stopách. Minul nás, aniž by se na nás podíval, a zahrnul do ulice, z níž jsme vyšli.

„Sklon hlavu a jdi,“ přikázal mi Smolař. „Za žádnou cenu si jich nevíšmej.“

Muži zamířili do Hostince u Mirakula. Byl to nóbl podnik hodný mužů Ornetovy úrovně; podobná sebranka se v něm mohla vyjímat asi jako banda klacků hrající si v kostele na honěnou.

Smolař mě vzal za paži a donutil mě přejít na druhou stranu ulice. V půli vozovky jsem vzhlédnul. Všechna okna nad námi byla zavřená, ale v několika z nich jsem zahlédl tváře, mužské i ženské, jak zpoza odhrnutých závěsů pokradmu vyhlíží ven.

Minuli jsme restauraci a pokračovali v cestě, když se za námi ozval nečekaný lomoz.

„Ty parchante zpropadenej, za to zaplatíš!“ řval kdosi a pak z hostince vylétnul klučina, mohlo mu být sotva šestnáct let. Za ním se vyvalila ozbrojená tlupa a obstoupila ho. Muži křičeli jeden přes druhého a pak začali do klučiny kopat.

„Pojď a nedívej se tam,“ vzal mě Smolař za ruku.

Přesto jsem se neubránil ohlédnutí. Klučina rozrazil sevřený kruh a dal se na útěk. Pak vykřikl a padl na zem. Ze zad mu trčel nůž. Jeden z mužů, jakýsi plešoun, k němu přistoupil a pomalu tasil. Něco klukovi říkal. Pak řekl. Meč se zabořil do chlapcových zad. Trvalo to ještě chvíli, než se chlapec přestal škubat. Žoldák si otřel meč do jeho zástěry a pak se se smíchem vrátil ke svým kumpánům.

„Pojď,“ donutil mě Smolař k chůzi. „Pojď a nezastavuj se.“

Na další křižovatce zahrnul, teprve tehdy jsem se odvážil promluvit: „Proboha, co to mělo znamenat?“ měl jsem co dělat, abych nekřičel.

„To se tu teď děje pořád,“ vysvětloval Smolař, zatímco mě táhl uličkami pryč. „Vraždí každého, kdo se jim znelíbí. Strob jim nechává volnou ruku. Teď si pravděpodobně stříhají, kdo se postará o tělo. Nebo to dají za úkol někomu z kolemjdoucích.“

„Proto jsi chtěl tak rychle zmizet?“

„Nejen proto. Mohli bychom se jim znelíbit i my. Jak jsi viděl, jim není snadné utéct.“

„Jak dlouho už to ve Vinegii vypadá takhle?“

„Žoldáci přijeli před čtyřmi týdny. Osm dní poté přišla Krvává noc. Potom začala likvidace vlastizrádců – tedy všech, kdo byli schopni Strobovi vzdorovat. V té době pustil žoldnéře ze řetězu. Teď už se situace trochu zklidnila – snad jim Strob přitáhl obojek, snad se už stačili vyřádit, kdo ví –, ale v prvním týdnu jsi ani nemohl přejít ulici, abys nenarazil na mrtvého. Pojď, ukážu ti tržnici.“

Stromy rozkvétaly zelení a krví a lidé, po dlouhé zimě ještě celí bledí, připomínali duchy, kteří se sotva mihnou na okraji zorného pole a zmizí. Báł jsem se, jak bude vypadat tržiště.

Místo, které normálně šumí jako milion ptáků snažících se navzájem přervat v hloupé soutěži o nejkrásnější písničku, dnes připomínalo tryznu za mrtvé. Stoly nebyly rozmístěny do kruhu jako obvykle, ale stály v jediné řadě, k níž se táhlo osm dlouhých front. Těmi se potáceli unavení lidé. Přistupovali k několika tlustochům za stoly, směňovali papírky za potraviny, oblečení, nářadí a další věci. To všechno pod dohledem několika žoldnéřů, mohlo jich